

6 söndagen efter påsk

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Matt. 10:24–31.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Med denna söndag, som bär rubriken "Kristus och Anden", lyfts vi in i den fördolda, osynliga, gudomliga tillvaro, som öppnade sig för oss vid Kristi himmelfärds fest. Vi undervisas om "vad inget öga sett och intet öra hört". (1 Kor. 2:9) Jesus säger oss, att han, Marias son, den korsfäste, i sin upphöjelses härlighet skall sända Den Helige Ande, skall låta Den Tredje Personen i Den Allrasaligaste Trefaldigheten utgå från sin av gudomens eld smorda mänskliga natur. Just i denna besittning av Anden, just i denna smörjelse av Anden, är Jesus verkligen "Kristus", "Messias", den Smorde – som är dessa namns innebörd på grekiska och hebreiska. Därför utlägger S:t Petrus pingstundret sålunda: "Och sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern fått den utlovade Helige Anden, har han utgjutit vad I här sen och hören ... Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort till både Herre och Messias". (Apg. 2:33 f.) Marias son, den för oss offrade och korsfäste, mottar sin fulla och hela ära, mottar av Fadern sin kröning med orden "Du är min son, jag har idag fött dig" (Ps. 2:7), den faderliga kyss, som oinskränkt sätter honom i det fulla och ständiga bruket av de gudomliga egenskaper, som tillkommit honom från bebådelsens stund. Så blir han verkligen Herre med orden: "Sätt dig på min högra sida". (Ps. 110:1) Så blir han också, bokstavligen "Messias", smörjs till sin mandom med Anden, med "den härlighet som jag hade hos dig, förrän världen var till". (Joh. 17:5) Såsom Anden före världens begynnelse av evighet utgått av Fadern och Sonen, strömmar han nu också i tiden fram ur den människoblivne Sonen, ur hans välsignande, korsmärkta, genomborrade händer. Så handlar denna söndag i allra egentligaste mening om "Kristus och Anden", om hur Jesus verkligen blir Kristus genom Anden.

När vi nu sagt detta och så öppnat portarna till den himmelska världen, till Den Allrasaligaste Trefaldighetens hjärta, faller visst inte människorna ned i tillbedjan och hänryckning. Också s.k. religiösa

människor hänler åt en predikan som dagens och frågar vad nytta en sådan framställning har för nutidens människor. De tycker sig höra de fornkyrkliga kyrkomötenas beslut, och de hör rätt. De menar sig avlyssna de gamla kyrkolärarnas och skolastikernas trosläror, och de menar rätt. De summera, att allt sådant är ointressant, otillgängligt och obegripligt för den s.k. vanliga människan, och de summerar rätt. Det är nämligen så, att i alla tider, också på Nya testamentets tid, kyrkomötenas tid, kyrkolärarnas tid, har de flesta s.k. vanliga människor levat efter principen: "låt oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö". (1 Kor. 15:32) De är alla av naturen köttsliga och vända bort från Gud. Bara Den Helige Ande från den Smorde, bara nådens kraft genom den Upphöjdes Ord och sakrament, kan vända en ond, köttslig, självupptagen människa till att låta sitt innersta fyllas av dagens evangelium, av "Kristus och Anden", av det, som Anden säger om Kristus, ty "då skall han vittna om mig". Detta Andens förhållande av Kristus skänker åt oss det nya liv, som lyfter oss ur köttets och världens religion, som S:t Petrus fordrar på pingstdagen: "Låten frälsa eder från detta vrånga släkte". (Apg. 2:40) Den köttsliga människan, också i sin religiösa form, som har kopplat Gud som dragdjur åt den egna triumfvagnen, som garanten för vårt välbefinnande och vår framgång, finner dagens evangelium i sina bestämda utsagor, i sina exklusiva anspråk på att vara den enda sanningen och enda frälsningen, i sin förkunnelse av Marias Son som Andens källa, av den korsfäste som sändaren av andligt liv, splittrande, asocialt och anstötligt. I all högre morals namn, i den mänskliga gemenskapens namn, i Guds namn vill man sätta stopp för vår predikan och tysta predikanten. Så måste det vara, om man predikar det rätta evangeliet. Härom säger vi så:

- I. förkunnelsen om den andesmorde Herren kräver Andens smörjelse,
- II. förkunnelsen om den andesmorde Herren kan aldrig tystas,
- III. förkunnelsen om den andesmorde Herren kallar alltid på motstånd.

I. Förkunnelsen om den andesmorde Herren kräver Andens smörjelse.

Jesus talar i dag till oss "för att I icke skolen komma på fall". Han vill i en hård och motspänstig värld styrka oss, som är svaga, bräckliga och lätta att bringa på fall. Kristus måste med sin Ande i Ordet inanda i oss den förtröstan och den Andens smörjelse, som övertygar oss om att "I ären mer värda än många sparvar", att vi helt och hållet vilar i Guds hand, ja, "på eder äro till och med huvudhåren räknade". Här kan ingen leva på sin karaktär, tära på sina goda föresatsers kapital, knapra på stålblanka romarcitat, utan här finns bara en tröstens källa: Anden från den andesmorde.

II. Förkunnelsen om den andesmorde Herren kan aldrig tystas.

Jesus säger i dagens predikotext: "Intet är fördolt, som icke skall bliva känt. Vad jag säger eder i mörkret, det skolen I säga i ljuset." I detta talar, att Ordet i sig äger en kraft att genombryta alla murar, att finna nya vägar, att aldrig tystna, som skall fylla oss med bävan.

Vi står här inte inför vanligt mänskligt tal, som kan kalkyleras med reklambyråns måttstock. Vi står inför "Ordet, som utgår ur min mun; det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt". (Jes. 55:11) Den kraft, som i denna stund lösgöres från vår predikstol, övergår allt förstånd.

III. Förkunnelsen om den andesmorde Herren kallar alltid på motstånd.

Både evangelium och predikotext föregås av ett och samma ord, nämligen ordet "hata": "De hava hatat mig utan sak" (Joh. 15:25) och "Och I skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull". (Matt. 10:22) Hatet utan sak, hatet mot den allena helige och gode, sprider sig till att träffa Guds tjänare, ja, "Om de hava kallat husbonden för Belsebul, huru mycket mer skola de icke så kalla hans husfolk". Det är ett hat, som är oupplösligt förenat med evangelium, och när vi möter det, bekräftas vi av Gud i tron, att vi verkligen har Kristus till husbonde och är hans rätta husfolk.

Amen.